

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318201607
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8318201607.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu T. F. L., E., so sídlom Q. XX, XXX XX A., K.: XX XXX XXX, proti žalovanej R. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, XXX XX C. W. N., o zaplatenie sumy 1.799,81 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 12Csp/53/2018-198 zo dňa 20. februára 2020, takto jednodhlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I. v časti povolenia splátok a vo výroku II..

II. Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.799,81 eur na istine, úrok vo výške 87,67 eur, úroky z omeškania vo výške 0,93 eur, úrok vo výške 13,90 % ročne zo sumy 1.799,81 eur od 09.03.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.799,81 eur od 09.03.2018 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach po 50,- eur mesačne vždy k 25. dňu v mesiaci počnúc prvým mesiacom po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku až do zaplatenia s tým, že v prípade omeškania jednej splátky žalovaná stráca výhodu splátok.

II. Súd zamietá nárok žalobcu na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 87,67 eur od 09.03.2018 do zaplatenia.

III. Súd priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 282, § 285, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa XX.XX.XXXX domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1799,81 Eur s prísl. z dôvodu nevrátenia úveru poskytnutého na základe D. zmluvy č. XXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Počas konania žalovaná na pojednávaní dňa XX.XX.XXXX uznala nárok v celom rozsahu, avšak požadovala, aby jej bolo umožnené splácanie v splátkach po 50,- Eur mesačne vzhľadom na skutočnosť, že bola dlhodobo nezamestnaná a v súčasnej dobe poberá minimálnu mzdu, pričom z príjmu musí uhrádzať náklady spojené s bývaním.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v danej veci rozhodol rozsudkom pre uznanie v zmysle, pričom povolil žalovanej splácanie v splátkach a to vzhľadom na jej finančnú situáciu.

5. O trovách konania rozhodol tak, že tieto priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 100%, pretože žalobe bolo vyhovené.

6. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, a to v časti výroku I., ktorým súd povolil žalovanej splácať dlh v pravidelných mesačných splátkach a proti výroku II.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). V prvom rade poukázal na to, že súd prvej inštancie nesprávne poučil, že voči rozsudku pre uznanie nie je prípustné odvolanie. Žalovaný mal za to, že odvolanie nie je prípustné len v časti uznanej žalovanou, ale v časti rozhodnutia, ktorým povolil splácať dlh v splátkach je odvolanie prípustné a poukázal na rozhodnutia iných súdov. Rozsudok v napadnutej časti považuje za nesprávny, pretože v časti povolenia splácať dlh v splátkach nie je náležite odôvodnený. Mal za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovanej uhradiť dlžnú sumu v splátkach, pretože svoje zistenia obmedzil len na tvrdenia žalovanej, pričom nedostatočne posúdil komplexné majetkové a sociálne pomery žalovanej. Podľa jeho názoru súd svojvoľne rozhodol bez náležitého odôvodnenia, pričom priznanie dlhu v splátkach je výnimočným oprávneným. Namiesto určitej sankcie za neplnenie zmluvných povinností bola žalovaná touto formou „odmenená“. Pri výške mesačnej splátky 50,- Eur bude žalovaná splácať len istinu viac ako 2,9 roka, čo by mohlo byť motiváciou pre klientov banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti. Nie je pritom možné prihliadať len na situáciu žalovanej, pretože aj žalobca má nepochybne právo, aby mu jeho pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote. Mal za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky. Ďalej poukázal na to, že žalovaná v priebehu konania uznala uplatnený nárok žalobcu v celom rozsahu, preto je súd povinný rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Žalovaná uznala nárok žalobcu v celom rozsahu, ale súd napriek uznaniu zamietol jeho nárok na úrok z omeškania z nezaplatených vyčíslených zmluvných úrokov, a to bez odôvodnenia. Ohľadom úrokov z omeškania poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a rozhodnutia iných súdov SR. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadрила.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného čo do výroku II. nie je dôvodné a odvolanie čo do časti výroku I. smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd uvádza, že nezávislosť rozhodovania súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a v zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy SR a z čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, a to spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 C.s.p.. Preto z odôvodnenia rozhodnutia musí

vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Povinnosťou súdu je vždy taktiež dostatočným a rozumným spôsobom vyrovnať sa s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na jeho rozhodnutie. Neznamená to však, že súd musí rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom tej ktorej strany, postačuje, že sa s jej argumentmi vo svojom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovná, čo v súdenom spore naplnené nebolo.

12. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka naplnená nebola.

13. Rozsudok pre uznanie nároku môže byť vydaný v priebehu konania v prípade, ak žalovaný pred súdom uzná uplatnený nárok žalobcu celkom, alebo čiastočne. Civilný sporový poriadok upravuje v § 282 podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne, aby mohol súd rozhodnúť rozsudkom pre uznanie. Týmito podmienkami sú: (i) uznanie nároku žalovaným, resp. všetkými žalovanými (celkom alebo sčasti) a (ii) návrh žalobcu na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Uznanie nároku predstavuje procesný úkon žalovaného, ktorý je účinný len v tom prípade, ak je uskutočnený vo vzťahu k súdu. V prípade, ak žalovaný uznávací nárok uskutoční priamo voči žalobcovi, potom je potrebné tento úkon vyhodnotiť napr. ako uznanie dlhu, resp. uznanie záväzku, a nie ako uznanie nároku žalovaným v zmysle § 282 C.s.p.. Konkrétnu formu uznania nároku žalobcu zákon nepredpisuje, preto bude postačovať, ak bude uskutočnená vo všetkých procesných formách pre podania strán, pričom podstatným bude vždy obsah takéhoto úkonu. Súd pri rozhodovaní neposudzuje ani skutočnú vôľu žalovaného, ale len vonkajší prejav žalovaného, a teda skúma len splnenie formálnych podmienok pre vydanie rozsudku pre uznanie. Žalovaný môže uznať žalobcov nárok aj len do určitej výšky, alebo len do základu, dôsledkom čoho bude vydanie čiastočného medzitýmneho rozsudku. V týchto prípadoch sa však vyžaduje návrh zo strany žalobcu.

14. Civilný sporový poriadok v zásade odvolanie proti rozsudku pre uznanie nepripúšťa, avšak upravuje len jednu výnimku, kedy je odvolanie proti rozsudku pre uznanie prípustné. Odvolanie proti rozsudku pre uznanie je prípustné len v prípade, ak odvolateľ v podanom odvolaní namieta odvolateľ nespĺnenie podmienok pre vydanie tohto rozhodnutia. Ak by súd vydal rozsudok pre uznanie nároku napriek tomu, že by nebola splnená niektorá z podmienok upravená v § 282 C.s.p., alebo niektorá z procesných podmienok, potom by existoval zákonný dôvod na podanie odvolanie. Na rozdiel od predchádzajúcej úpravy už nie je možné v súčasnosti napadnúť rozsudok pre uznanie nároku z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. V predmetnom prípade žalobca napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I., avšak čo do časti povolenia splácať dlh v splátkach, a čo do výroku II. o zamietnutí nároku žalobcu na úrok z omeškania z nezaplatených úrokov. Uznávací prejav žalovanej však bol uskutočnený vo vzťahu k istine poskytnutého úveru s prísl., t.j. vo vzťahu k sume 1.799,81 Eur s prísl.. Z uvedeného tak vyplýva, že uznávací prejav žalovanej sa nevzťahoval k nároku žalobcu na úrok z omeškania z nezaplatených úrokov a už vôbec sa nemohol vzťahovať ani na tú časť výroku I., ktorá sa týkala povolenia splácať dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach. Odvolanie žalobcu tak smerovalo voči tej časti rozsudku, ktorý nebol vydaný v dôsledku uznávacieho prejavu žalovanej, t.j. nesmerovalo proti tej časti rozsudku, ktorý mal charakter rozsudku pre zmeškanie. V dôsledku uvedeného tak súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zo dňa 20.02.2020 uviedol nesprávne poučenie sporových strán, keď uviedol, že voči rozsudku ako celku nie je odvolanie prípustné v zmysle § 356 písm. a) C.s.p.. Odvolanie žalobcu tak smerovalo proti tým výrokovým častiam, ktoré neboli vydané v dôsledku uznávacieho prejavu žalovanej, t.j. ako rozsudok pre uznanie, preto odvolanie žalobcu čo do časti výroku I. o povolení splátok, a čo do výroku II., preto jeho odvolanie bolo v tomto smere prípustné a nebol dôvod na jeho odmietnutie. Odvolací súd sa preto ďalej zaoberal samotným obsahom podaného odvolania žalobcu.

16. Vo vzťahu k povoleniu splácať dlžnú sumu v pravidelných mesačných splátkach odvolací súd uvádza, že v zmysle § 232 ods. 2 a 3 C.s.p., lehota na plnenie (tzv. paričná lehota) je v zásade trojdňová, a

plynie odo dňa právoplatnosti rozsudku. Zákon však umožňuje súdu, aby v odôvodnených prípadoch určil aj dlhšiu paričnú lehotu, t.j. viac ako tri dni. Hľadiskami, ktoré musí súd vziať do úvahy pri určovaní dlhšej paričnej lehoty sú predovšetkým výška priznaného plnenia žalobcovi, platobná schopnosť žalovaného, resp. žalovaných, prejavená snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé (R 117/1967).

17. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o paričnej lehote prihliadol na pomery žalovanej, a to najmä na jej finančné pomery, nakoľko táto bola dlhodobo nezamestnaná, pričom v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bola zamestnaná len druhý mesiac, poberá minimálnu mzdu, z ktorej musí uhrádzať náklady spojené s bývaním. Rovnako na pojednávaní poukázala aj na zdravotný stav svojho manžela, ktorý je práceneschopný. Uvedené skutočnosti znemožňujú žalovanej splatiť celú sumu v hotovosti, preto bolo na mieste povoliť jej splácať dlžnú sumu, ktorú uznala čo do dôvodu a výšky, v pravidelných mesačných splátkach. Odvolací súd poukazuje zároveň na to, že súdom prvej inštancie bola stanovená výška pravidelnej mesačnej splátky vo výške 50,- Eur mesačne, pričom z uzatvorenej zmluvy medzi žalobcom a žalovanou vyplýva, že v tejto boli dohodnuté mesačné splátky vo výške 34,81 Eur. Z uvedeného tak vyplýva, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bola žalovaná zaviazaná na platenie dlhu vo vyšších mesačných splátkach, ako tomu bolo v uzatvorenej zmluve, teda sumu 50,- Eur nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za neadekvátnu. Z uvedeného dôvodu považoval preto odvolací súd odvolanie v tejto časti za nedôvodné.

18. Vo vzťahu k výroku II. o zamietnutí nároku žalobcu na úrok z nezaplatených úrokov z omeškania odvolací súd uvádza, že v tomto rozsahu považoval za potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Z uznávacieho prejavu žalovanej vyplýva, že táto uznala svoj dlh čo do dôvodu, ako aj výšky, ale nevyplýva, aby svoj dlh uznala, čo do nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z nezaplatených úrokov. Naviac, odvolací súd poukazuje na to, že Občiansky zákonník umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet pritom zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť bližšie neurčenú dobu úroky z omeškania z nezaplatených úrokov. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (t. j. úroky z omeškania z dohodnutých úrokov) veriteľ nemá, pretože Občiansky zákonník (ale ani Obchodný zákonník) neupravujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Všeobecne sa má za to, že tak úrok z omeškania, ako i poplatok z omeškania majú povahu špeciálnej peňažnej sankcie, ako dôsledok nekonania dlžníka včas splatiť peňažný dlh. /porovnaj R 70/1995/. Z uvedeného dôvodu potom možno konštatovať, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď nárok žalobcu na úrok z omeškania z nezaplatených úrokov zamietol.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. v časti povolenia splátok a vo výroku II. ako vecne správne potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6Cdo/544/2015.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).